

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **J. D.**, zastoupen JUDr. Ondřejem Hanákem, advokátem se sídlem Malátova 18, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 2. 2009, č. j. 32 Az 33/2008 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi JUDr. Ondřeji Hanákovi, **se určuje** odměna za zastupování ve výši 2856 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem dne 5. 2. 2009, č. j. 32 Az 33/2008 - 24, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 22. 7. 2008, č. j. OAM-1-939/VL-20-12-2007, kterým nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatil důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle stěžovatele převzal krajský soud od ministerstva odůvodnění neudělení mezinárodní ochrany, když se spokojil se zjištěním, že obavy stěžovatele o vlastní život nejsou způsobeny přímo jednáním nigerijských státních orgánů. Závěr, že se nejedná ani o implicitní podporu poskytovanou státními orgány osobám ohrožujících stěžovatele, učinil krajský soud i správní orgán na základě zjištění, že stěžovatel se s žádostí o pomoc neobrátil na tamní policejní orgány. Přitom stěžovatel v pohovoru uváděl důvody, proč pomoc nevyhledal. Bylo to z toho důvodu, že je nemajetný a služby policie jsou tak pro něj v důsledku vysoké míry korupce fakticky nedostupné. Zprávy o zemi původu, které si opatřilo ministerstvo jsou podle stěžovatele nedostačující. Především se nezabývají primárně mírou korupce a s tím související úrovní poskytování ochrany nigerijskými státními orgány. Tyto zprávy vypracovávají orgány USA jsou více než od skutečného stavu věci odvislé od politické vstřícnosti té které země vůči mocenským zahraničněpolitickým ambicím USA, což činí z takového dokumentu nepoužitelný

a nevěrohodný důkazní prostředek. Nesprávný je závěr krajského soudu i ministerstva, že v dané věci nemůže jít o pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu. Stěžovatel uvedl, že skutečnost, že subjektem působícím jeho obavy je „pouze“ obchodní organizace, neznámá, že v pozadí těchto útoků na jeho osobu nemohou být politické, národnostní, či jiné zájmy. Stěžovatel sice sám ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany takové souvislosti explicitně neobjasňoval, neboť netušil, že i tyto souvislosti by měl náležitě vysvětlovat. V dosavadním průběhu řízení nebyl na možnou propojenost zmíněné obchodní organizace s politickým prostředím vůbec dotázán. Existence důvodů, pro které lze mezinárodní ochranu udělit, tak nebyla přesvědčivě vyloučena. Napadený rozsudek krajského soudu označil stěžovatel rovněž za nepřezkoumatelný, neboť pouze opakuje odůvodnění uvedené v rozhodnutí správního orgánu, které je nesprávné. Z těchto důvodů, stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Stěžovatel rozšířil důvody kasační stížnosti nad rámec bodů žalobních, pokud v kasační stížnosti tvrdil, že nebyla dostatečně zkoumána úroveň poskytované ochrany nigerijskými státními orgány a že zprávy o zemi původu se nezabývají primárně mírou korupce. Také poprvé v kasační stížnosti uvedl, že skutečnost, že subjektem působícím jeho obavy je „pouze“ obchodní organizace, neznámá, že v pozadí těchto útoků na jeho osobu nemohou být politické, národnostní, či jiné zájmy. Podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke stížním důvodům, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. K tomu vyslovil právní názor Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 – 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS, dále v usnesení ze dne 10. 3. 2004, č. j. 1 Azs 9/2003 – 33 (dostupné na www.nssoud.cz).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do s. ř. s. byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Pokud jde o jeho výklad, lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

K podmínkám přezkoumatelnosti rozhodnutí se Nejvyšší správní soud vyjadřoval ve vícero rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaném pod č. 589/2005 Sb. NSS (tam viz i odkazy na prejudikaturu), v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, či v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaném pod č. 787/2006 Sb. NSS. V souladu s touto judikaturou lze konstatovat, že rozhodnutí krajského soudu je přezkoumatelné. Stěžovatel v žalobě pouze namítal, pokud jde o závěr ministerstva o jeho nevěrohodnosti, že nepostupovalo tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dále nedbalo o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, a

hledalo pouze rozpory v jeho sděleních, aniž by pořídilo opačné důkazy, a rozhodnutí tak nemá racionální základ.

K uplatněným stížním námitkám Nejvyšší správní soud předně poukazuje na to, že stěžovatel v průběhu správního a soudního řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by, byť jen naznačovaly, že byl v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů pro azylové řízení rozhodných, neboť pouze uvedl, že důvodem jeho odchodu ze země původu a žádosti o mezinárodní ochranu byly obavy z ohrožení života ze strany skupiny osob podporujících ve volbách nového předsedy obchodní asociace ATUMA (Arienir Trades Union Market Association) v roce 1997 jiného kandidáta než stěžovatel. Tento důvod nelze podřadit pod důvody uvedené v zákoně o azylu, protože se nejedná o odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.

V azylovém řízení je uplatňována zásada dispoziční, se kterou je spojena zásada aktivity žadatele o azyl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 170/2004 – 72), což především znamená, že v řízení o udělení azylu jsou rozhodující pro posouzení naplnění zákonných podmínek, ale i pro rozsah dokazování, důvody uvedené žadatelem v žádosti, při pohovoru nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Je to žadatel, který se domáhá udělení azylu a který tvrdí určité skutečnosti, na jejichž základě by mu mělo být vyhověno. Ministerstvo ani soud není povinen seznamovat žadatele o azyl s důvody, pro které by mohlo být jeho žádosti vyhověno, a není povinen, ale ani oprávněn, takové skutečnosti třeba jen naznačovat (viz např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47 nebo ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47).

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že zprávy o zemi původu, které si opatřilo ministerstvo, jsou nedostačující a tendenční, Nejvyšší správní soud ze spisu ověřil, že vycházelo zejména ze zprávy ministerstva zahraničních věcí USA o situaci v oblasti dodržování lidských práv v Nigérii za rok 2007 (ze dne 11. 3. 2008), z informace ministerstva zahraničních věcí ze dne 12. 4. 2006 a z aktuálních informací databáze České tiskové kanceláře (ČTK). Stěžovatel měl možnost se během správního řízení seznámit s obsahem těchto zpráv, vyjádřit se k nim či ke způsobu jejich získání, popř. navrhnout jejich doplnění. Stěžovatel se s jejich obsahem seznámit nechtěl, ani nežádal jejich doplnění. Ani v řízení před krajským soudem nežádal doplnění informací o zemi původu, pouze obecně konstatoval, že ministerstvo nezjistilo řádně skutkový stav věci. Namítá-li stěžovatel v obecné rovině nedostatečná skutková zjištění bez upřesnění konkrétních pochybení, poukazuje Nejvyšší správní soud na to, že tato námitka byla již předmětem řady jeho rozhodnutí. Lze uvést např. rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61 (dostupný na www.nssoud.cz) či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103 (dostupný na www.nssoud.cz).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky obsažené v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Z výše uvedených důvodů je kasační stížnost stěžovatele nepřijatelná, a proto ji Nejvyšší správní soud odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát a podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti) 2100 Kč a podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč, celkem tedy 2400 Kč. Odměnu za úkon podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky nelze advokátovi přiznat, neboť pouze převzal usnesení o svém ustanovení, ale z ničeho neplyne, že by se stěžovatelem měl poradit. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 456 Kč. Celková částka odměny činí proto 2856 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2009

Cihlářová

JUDr. Eliška
předsedkyně senátu